BŮH ABRAHAMŮV, IZÁKŮV A JÁKOBŮV

(Pátek – Večerní setkání)

Poselství šesté

Sen o Bét-elu

Čtení z Písma: Gn 28:10–22; J 1:51

I. Jákobův sen byl snem o Božím cíli, snem o Bét-elu, snem o Božím domě (Gn 28:10–22), jímž je dnes církev (1Tm 3:15) a který se završí v Novém Jeruzalémě jako věčném příbytku Boha a Jeho vykoupených vyvolených (Zj 21:3, 22):

A. Bůh měl sen, a tímto snem bylo mít Nový Jeruzalém, vybudované město, jako završení své ekonomie; tato stavba je zabudováním Boha do člověka a člověka do Boha – Boží stavbou je Bohočlověk, stavba, v níž je Bůh domovem člověka (Ž 90:1; 91:1, 9) a člověk je domovem Božím (Iz 66:1–2; 57:15; J 14:20, 23; 15:5; Zj 21:3, 22).

B. Naším snem je stát se Novým Jeruzalémem jako završením Boží ekonomie – vv. 9–10.

C. Princip snu spočívá v tom, že ve snu se s námi děje něco nemožného – srov. L 1:37; 18:27; Jb 42:2–3; Ž 126:1; Jr 32:27:

1. Každá duchovní vize je snem; každá duchovní zkušenost je snem.
2. Většina nebeských vizí přichází v dobách utrpení, kdy jsme odříznuti od toho, co je lidské, a vkládáme svou důvěru v to, co je Boží – srov. Gn 28:10–12.
3. Prvním snem našeho duchovního života je naše spasení; vstoupit do církevního života je sen; poznat praktickou stránku církve je rovněž sen.
4. Středem každého duchovního snu je Kristus jako žebřík, jako Ten, který snáší nebe na zem a spojuje zemi s nebem – J 1:51.

II. Jákobův sen v Genesis 28 je tím nejzásadnějším bodem v celé knize Genesis a nejzásadnějším slovem v Božím zjevení:

A. Tím, že je Kristus v Bét-elu nebeským žebříkem, k nám promlouvá o tom, jak Bůh touží mít na zemi dům složený z Jeho vykoupených a proměněných vyvolených, aby mohl snést nebe (Boha) na zem (k člověku) a spojit zemi (člověka) s nebem (s Bohem), a tak z nich učinit jedno na věčnost – J 1:51; Gn 28:10–22.

B. V popisu Jákobova snu jsou kámen (vv. 11, 18, 22), sloup (v. 18), Boží dům (vv. 17, 19, 22) a olej (v. 18) význačnými prvky a základními činiteli, z nichž se skládá Bible:

1. Kámen symbolizuje Krista jako základní kámen, vrcholový kámen a úhelný kámen pro Boží stavbu, Jeho duchovní dům – Iz 28:16; Za 4:7; Sk 4:10–12.
2. Symbolizuje také proměněného člověka, který byl vnitřně ustaven Kristem jakožto proměňujícím prvkem, aby se stal stavebním materiálem pro Boží dům (Gn 2:12; Mt 16:18; J 1:42; 1K 3:12; 1Pt 2:5; Zj 21:11, 18–20), jímž je dnes církev (1Tm 3:15) a který se završí v Novém Jeruzalémě jako věčném příbytku Boha a Jeho vykoupených vyvolených (Zj 21:3, 22; J 14:23).
3. Jákob použil kámen jako polštář pod hlavu, což značí, že božský prvek Krista, který se vnitřně ustavuje v naší bytosti skrze naši subjektivní zkušenost s Ním, se stává polštářem pro náš odpočinek (včetně uspokojení), pevnou vnitřní oporou v nás – srov. Mt 11:28.
4. Když se Jákob ze svého snu probudil, postavil kámen, na němž spal, jako sloup; to značí, že Kristus, jehož jsme zakusili, který byl do nás vpracován a na němž spočíváme, se stává materiálem a oporou pro Boží stavbu, Boží dům – srov. 1Kr 7:17, 21; Ga 2:9; Zj 3:12.

5. Nakonec Jákob na tento sloup vylil olej, symbol Ducha jakožto završení trojjediného Boha, jenž dosahuje k člověku (Ex 30:23–30; L 4:18); to symbolizuje, že proměněný člověk je jedno s trojjediným Bohem a vyjadřuje Ho.
6. Onen kámen se stal Bét-elem, domem Božím (Gn 28:17, 19, 22):
   a. Boží dům je vzájemným příbytkem Boha a Jeho vykoupených (J 14:2, 23) – člověk je Božím příbytkem (Iz 66:1–2; 1K 3:16; Ef 2:22; He 3:6; Zj 21:3) a Bůh je příbytkem člověka (Ž 90:1; 91:1; J 15:5; Zj 21:22).
   b. Boží dům je tedy tvořen Bohem a člověkem, kteří jsou smíšeni v jedno; v Božím domě Bůh vyjadřuje sám sebe v lidství a Bůh i člověk v něm nacházejí vzájemné a věčné uspokojení i odpočinek – Ž 132:13–14.
7. Dnes se v církevním životě nacházíme ve skutečnosti Bét-elu, v naplnění Jákobova snu s nebeským žebříkem, kamenem, sloupem, Božím domem a olejem; toto se završí v Novém Jeruzalémě jako věčném Bét-elu, věčném domě Božím – 1Tm 3:15; Zj 21:3, 22.
8. Boží dům je tvořen Bohem a člověkem, kteří jsou sjednoceni, smíšeni a sloučeni v jedno – J 14:23; 1J 4:15–16; srov. Sk 17:24.

III. „A měl sen: Hle, na zemi stál žebřík, jehož vrchol dosahoval do nebes. A hle, po něm vystupovali a sestupovali Boží andělé“ (Gn 28:12); „A řekl mu: „Amen, amen, pravím vám, od nynějška uvidíte nebe otevřené a Boží anděly vystupovat a sestupovat na Syna člověka“ (J 1:51):

A. Žebřík je středem, ohniskem Jákobova snu; tento sen je zjevením Krista, neboť Kristus je skutečností žebříku, který Jákob spatřil.
B. Kristus jako Syn člověka je ve svém lidství žebříkem postaveným na zemi, který snáší nebe (Boha) na zem (k člověku) a spojuje zemi a nebe v jedno – srov. J 14:6:
   1. Svým příchodem skrze vtělení Pán Ježíš přinesl Boha do člověka – J 1:14.
   2. Svým odchodem skrze smrt a vzkříšení Pán Ježíš přivedl člověka do Boha – J 14:6, 20.
C. Náš znovuzrozený duch, který je dnes Božím příbytkem (Ef 2:22), je onou pozemskou základnou, kde byl Kristus jako nebeský žebřík postaven (Gn 28:12; 2Tm 4:22); kdykoliv se tedy obracíme do svého ducha, zakoušíme Krista jako žebřík, jenž přináší Boha k nám a nás k Bohu:
   1. „Když tedy, bratři, máme smělou důvěru, že smíme vstoupit do (nejsvětější) svatyně Ježíšovou krví“ – He 10:19:
      a. Nejsvětější svatyně se dnes nachází v nebi, kde je Pán Ježíš (He 9:12, 24); jak tedy můžeme vejít do nejsvětější svatyně, dokud jsme ještě na zemi?
      b. Tím tajemstvím je náš duch, o němž se mluví v listu Hebrejům 4:12; tentýž Kristus, který je v nebi, je nyní také v našem duchu – 2Tm 4:22.
      c. Jako nebeský žebřík (Gn 28:12; J 1:51) spojuje našeho ducha s nebem a snáší nebe do našeho ducha; kdykoliv se tedy obracíme do svého ducha, vstupujeme do nejsvětější svatyně; tam se setkáváme s Bohem, který sedí na trůnu milosti.
   2. „Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom přijali milosrdenství a nalezli milost ku pomoci v pravý čas“ – He 4:16:
      a. Trůn, o němž je zde řeč, je nepochybně trůnem Božím, který je v nebi (Zj 4:2); Boží trůn je trůnem autority vůči celému vesmíru (Da 7:9; Zj 5:1).
      b. Avšak vůči nám, věřícím, se stává trůnem milosti, který je znázorněn slitovnicí (místem smíření) uvnitř nejsvětější svatyně (Ex 25:17, 21); tento trůn je trůnem Božím i Beránkovým (Zj 22:1).
      c. Tentýž Kristus, který sedí na trůnu v nebi (Ř 8:34), je nyní také v nás (v. 10), to jest v našem duchu (2Tm 4:22), kde je Boží příbytek (Ef 2:22).

d. V Bét-elu, v Božím domě, v Božím příbytku, jenž je nebeskou bránou, je Kristus žebříkem, který spojuje zemi s nebem a snáší nebe na zem (Gn 28:12–17; J 1:51); jelikož je dnes náš duch místem Božího přebývání, je nyní nebeskou bránou, kde je Kristus žebříkem spojujícím nás, lidi na zemi, s nebem a přinášejícím nebe k nám.
e. Kdykoliv se proto obracíme do svého ducha, vcházíme skrze nebeskou bránu a skrze Krista jako nebeský žebřík se dotýkáme trůnu milosti v nebi.

D. Kde je tento žebřík, tam jsou otevřená nebesa, proměněný člověk, pomazání na tomto člověku a budování Božího domu z tohoto člověka.

E. Výsledkem Krista jako nebeského žebříku je Bét-el, církev, Tělo Kristovo; a završením tohoto žebříku je Nový Jeruzalém.

© 2026 Living Stream Ministry